

[Glensgård]

klare Danmark ud af den krisesituation, som vi står over for.

Da vi ikke kender statsministerens indre hjernevindinger, er vi stadig væk bange for, at han styrer imod den kaossituation, som hedder både valg og overenskomststrejker og overenskomstlockouter på én gang. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker ikke at kaste landet ud i denne ulykkelige situation.

På den baggrund vil vi fremsætte det dagsordensforslag, som er fremgået af flere dagblade. Vi er godt klar over, at statsministeren ikke skal følge en sådan dagsorden. Det kan kun blive en henstilling til statsministeren, lige så vel som da folketinget vedtog en henstilling til arbejdsmarkedets parter. Den overholdt de heller ikke. Men jeg vil alligevel godt se, om en statsminister ikke vil overholde henstillingen. Vi henstiller altså til statsministeren ikke at bringe landet ud i »Anker og kaos«. Vi henstiller til statsministeren at overlade de problemer til folketinget, ikke at kaste os ud i kaos, men overlade problemerne på arbejdsmarkedet til folketinget.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget henstiller til statsministeren ikke at søge folketingsvalg udskrevet, før arbejdsmarkedssituationen er afklaret eller folketinget har haft rimelig tid til at tage stilling til et lovforslag om, at arbejdskamp tidligst kan iværksættes 1 måned efter valgdatoen.

Tinget går derefter over til næste sag på dagsordenen.«

Tredje næstformand (Ninn-Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Camre (S):

Det er svært at deltage i denne forespørgselsdebat uden at begynde med at beklage, at fremskridtspartiet igen har fundet det rimeligt at spille folketingets tid med en debat i utide.

Jeg troede, alle og enhver vidste, at situationen på arbejdsmarkedet er sådan, at regeringen ikke nu og her kan fremlægge sine eventuelle initiativer. Men fremskridtspartiet har selvfølgelig ikke nogen fornemmelse for,

hvorledes dels de økonomiske og dels de politiske problemer skal løses. Man tror, man kan komme brasende som en elefant i en porcelænsbutik og diktere en løsning. Det vidner om mangel på respekt for arbejdsmarkedets parter og for de spilleregler, der må følges i et demokrati, der ønsker at løse sine problemer uden unødvendige konfrontationer.

Vi er efterhånden vant til fremskridtspartiets idelige forsøg på at skabe uro og splittelse med de evindelige patentløsninger og den evindelige godtkøbssnak, der er uden enhver forståelse for relevante sammenhænge og for mulighederne for at ændre på det økonomiske forløb. Vi forventer ikke, at vi kan råbe fremskridtspartiet op. Det ligger i selve partiets natur at være et usagligt protestparti, som ikke kan anvendes til saglige formål. Det, landet har brug for netop nu, er hverken protester eller patentløsninger, og derfor har landet heller ikke brug for fremskridtspartiet.

Vi har senest ved finanslovdebatten lige før jul haft lejlighed til at drøfte den generelle økonomiske politik, og jeg finder ikke grund til at gentage mine bemærkninger fra dengang. De står at læse i Folketingstidende – for dem, der skulle være interesseret.

Jeg skal derimod gøre nogle få bemærkninger om kernen i vores nuværende vanskeligheder og om, hvilke midler der kan løse vanskelighederne, og også sige lidt om, hvilke midler der i hvert fald ikke kan gavne.

Det er velkendt, at vi siden 1963 konstant har haft underskud i samhandelen med udlandet. Vores rådighedsbeløb, altså den samlede værdi af det, vi forbruger og investerer, har hvert år været større end værdien af vores produktion. Efter oliekrisen i 1973 og dens voldsomme indflydelse på udviklingen i de internationale prisrelationer er dette forhold forværret, og vores samlede offentlige gæld til udlandet er i dag tæt ved 42 mia kr.

Til trods for en ekspansiv økonomisk politik har det ikke været muligt at skabe nye arbejdspladser i et tempo, der svarede til tilgangen til arbejdsmarkedet, og selv om vi har flere mennesker i arbejde og en højere produktion end i de sidste år med fuld beskæftigelse, så er arbejdsløsheden i dag oppe på helt uacceptable tal.

Socialdemokratiet vil imødegå denne situation, ikke ved nedskæringer, men ved en